

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska

w sprawie ze skargi M. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w W. w sprawie o sygn.
I WSC 539/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 3 sierpnia 2023 r.,

zażalenia M. J. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2023 r., sygn.
akt I NSP 105/23,

- 1. odrzuca wnioski M. J. o wyłączenie sędziów Sądu
Najwyższego;**
- 2. oddala wnioski M. J. o zawieszenie postępowania;**
- 3. odrzuca zażalenie;**
- 4. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku M. J.
o zwolnienie od kosztów sądowych.**

(K.B.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 11 maja 2023 r., I NSP 105/23, Sąd Najwyższy odrzucił skargę M. J. (dalej: „Skarżący”) na przewlekłość postępowania w sprawie I WSC 539/22 zawisłej przed Sądem Apelacyjnym w W., toczącej się w przedmiocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z 18 marca 2021 r., I ACa 22/21.

Pismem datowanym na 28 maja 2023 r. Skarżący wniósł zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2023 r., I NSP 105/23, domagając się jego uchylenia w całości i zniesienia postępowania oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. Jednocześnie Skarżący złożył wniosek o zwolnienie go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w niniejszym postępowaniu zażaleniowym, powołując się na trudną sytuację finansową. Skarżący w zażaleniu złożył również wniosek w trybie art. 49 k.p.c. o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej po 2017 r., a także wniosek o zawieszenie postępowania zażaleniowego do czasu rozpoznania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych zadanych postanowieniem z 15 marca 2023 r., I NB 4/23.

Pismem z 24 lipca 2023 r. Skarżący złożył ponowny wniosek w trybie art. 49 k.p.c. o wyłączenie wskazanych w zażaleniu sędziów Sądu Najwyższego powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej po 2017 r., a także ponowny wniosek o zawieszenie postępowania zażaleniowego do czasu rozpoznania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych zadanych postanowieniem z 15 marca 2023 r., I NB 4/23, wskazując te same okoliczności, jak we wnioskach w tym zakresie sformułowanych w zażaleniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego podlegały odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Pierwotny wniosek o wyłączenie został bowiem złożony w treści zażalenia, a zatem jeszcze przed wyznaczeniem składu orzekającego w niniejszym postępowaniu zażaleniowym. Tymczasem w uchwale składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r., I NOZP 1/19, Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że wniosek o wyłączenie sędziego niewyznaczonego do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalny, przy czym sędzia objęty takim wnioskiem o wyłączenie może zasiadać w składzie sądu rozpoznającego ten wniosek. Stanowi o tym również obecnie art. 53¹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z kolei ponowny wniosek o wyłączenie sędziów, jako złożony po raz kolejny co do tych samych sędziów Sądu Najwyższego i oparty na tych samych okolicznościach, co wniosek o wyłączenie sformułowany w zażaleniu, należało odrzucić na podstawie art. 53¹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Wnioski o zawieszenie postępowania należało natomiast oddalić. Przedstawione bowiem do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zagadnienia prawne w sprawie I NB 4/23 nie mają związku w niniejszą sprawą, lecz dotyczą zagadnień związanych z dopuszczalnością prowadzenia spraw w przedmiocie tzw. testów niezawisłości i bezstronności.

Zażalenie podlegało zaś odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Orzeczenia Sądu Najwyższego co do zasady nie podlegają zaskarżeniu. Odstępstwo od tej reguły stanowiłoby wyjątek, który musiałby mieć swą wyraźną podstawę prawną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17 i powołane w nim orzecznictwo oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2019 r., I NO 32/18). Sąd Najwyższy nie jest bowiem sądem powszechnym. Nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, tak jak sąd powszechny. Rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane w ustawie.

Mając na uwadze, że żaden przepis prawa nie przewiduje możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego o odrzuceniu skargi na przewlekłość postępowania, należy uznać, że zażalenie Skarżącego nie ma prawnego oparcia.

Z powyższych względów zażalenie należało odrzucić na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 397 § 1¹ k.p.c.

Konsekwencją odrzucenie zażalenia wobec jego niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku Skarżącego o zwolnienie go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Postępowanie w tym zakresie należało zatem umorzyć na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c.

(K.B.)

[as]